

Χαιρετισμός του Δρα Πέτρου Στυλιανού

Βουλευτή του Δημοκρατικού Κόμματος

Έντιμε κ. Υπουργέ της Παιδείας
Εκλεκτοί προσκεκλημένοι,
Φίλοι και φίλες,

Ευτυχής στάθηκε η έμπνευση των οργανωτών του τρίτου Συμποσίου Βιβλιοθηκονομίας να το εξειδικεύσουν και να το προσδιορίσουν στο σοβαρό πρόβλημα **“Αυτοματισμός στις Βιβλιοθήκες”**.

Γιατί σίγουρα η ραγδαία τεχνολογική εξέλιξη, ο καλπασμός του αυτοματισμού, η έκρηξη στο μηχανογραφικό και κωδικοποιητικό τομέα που αναπτύσσεται σ' όλο το πλέγμα των προηγμένων (τεχνολογικά, επιστημονικά, πνευματικά), χωρών, κρούει, εδώ και λίγα χρόνια και τις δικές μας θύρες. Και δεν μπορούμε - θάταν η οποιαδήποτε άρνηση ή ο σχετικός ετεροχρονισμός - να μην ενωπισθούμε τους χτύπους αυτούς, που γίνονται καθημερινά και πιο επιτακτικοί και επίμονοι. Γιατί μόνο με τον τρόπο αυτό θα μπορέσουμε ν' αξιοποιήσουμε και να καταξιώσουμε μ' εντελέχεια, μ' επιστημονικό προγραμματισμό και ορθολογιστικό σχεδιασμό ένα σαφές, πλήρες και λεπτομερειακό οργανόγραμμα παροχής και προσπέλασης του αθησαύριστου γνωσιολογικού υλικού, που εμπεριέχεται στα θησαυροφυλάκια των βιβλιοθηκών μας.

Μιλάμε για αποτίμητους θησαυρούς που εμπεριέχονται στο χώρο των βιβλιοθηκών μας και δεν συνιστά η διαπίστωση μας αυτή απλό σχήμα λόγου. Γιατί από τη στιγμή που ο άνθρωπος πέτυχε από τον άναρθρο λόγο να προσψαύσει τον έναρθρο και να αιχμαλωτίσει - με θεϊκίες εμπνεύσεις - με τη γραφή, το γραπτό λόγο (από την απλή πληροφόρηση, τη φιλοσοφία, τ' απόσταγμα και το καταστάλαγμα κάθε είδους σκέψης, το ιστορικό κ.α. υλικό), πρόσψαυσε τ' ακροσύννορα του θείου.

Τούτη η κορυφαία, η οριακή στιγμή, η σεισμική προς τα πρόσω κινητική κι ωστική διακίνηση της ανθρώπινης στάσης και σκέψης, γίνηκε με σκληρούς, αληθινά δραματικούς, αγώνες.

Η επίπονη, η αγωνιώδης ανθρώπινη προσπάθεια, που πέτυχε τελικά την παράσταση των ανθρωπίνων διανοημάτων μέσα από τα γραφικά σύμβολα, για να οδηγηθεί στις προβαθμίδες της γραφής και την αρχέγονη ιδεογραφία και που θα μετεξελιχτεί στα δυο πιο σημαντικά συστήματα γραφής του αρχαίου κόσμου - που θ' αναπτυχθούν σχεδόν ταυτόχρονα στην Δ' Π.Χ. χιλιετηρίδα - το ιερογλυφικό στην

Αίγυπτο και το σφηνοειδές στη Μεσοποταμία, θα οδηγήσει σίγουρα (όχι χωρίς επίμοχθους και πάλιν αγώνες της ανθρώπινης σκέψης) σε μια πλειάδα συστημάτων γραφής: το κρητικό, το φοινικικό, το πρωτοελαμιτικό, το χεττιτικό, το ασσυριακό, το κυπριακό, το κινέζικο, τη γραφή των Αζτέκων του Μεξικού, των Μάγια κ.α.

Όμως, αξιότιμε κ. Υπουργέ, φίλοι και φίλες, για να έχει ουσιαστικό και πρακτικό αντίκρουσμα το περιεχόμενο του σημερινού συμποσίου βιβλιοθηκονομίας - και για να μη θεωρητικολογούμε και να μην αιθεροβατούμε - πρέπει να πούμε σταράτα και με σαφήνεια πως ξεκινάμε τις εργασίες μας κάπως ανάστροφα. Κι οφείλουμε ν' ανθολογήσουμε πως τοποθετούμε την άμαξα πιο πριν απ' τ' άλογο.

Κάνουμε συγκεκριμένα, προβληματισμούς και σχεδιασμούς για αυτοματοποίηση σε χώρους και τρόπους βιβλιοθηκονομικούς, χωρίς νάχουμε ακόμα, ατυχώς, στήσει και συστήσει την Κρατική Βιβλιοθήκη μας.

Ένα χρόνο τώρα, αξιότιμε κ. Υπουργέ της Παιδείας, μετά την ψήφιση από τη Βουλή (το Μάρτη του 1987) κι εφτά μήνες μετά την εξάντληση και της τελευταίας μέρας του εξαμήνου, που τέθηκε ως στερνός στόχος σύστασής της, η Κρατική ή Εθνική Βιβλιοθήκη μας όχι μονάχα δεν έχει λειτουργήσει, μα - το σπουδαιότερο - ούτε ακτίνα φωτός στα στεγανά του τούνελ της πνευματικής και πολιτιστικής απραξίας (απ' την έλλειψη, ακριβώς, λειτουργίας Εθνικής Βιβλιοθήκης) διαγράφεται στον ορίζοντα.

Κι αυτό πρέπει να μας προβληματίσει. Κι εδώ πρέπει, αφού φύγουμε από την αίθουσα αυτή, να επικεντρώσουμε τις προσπάθειές μας όλες από τώρα και στο εξής. Γιατί η Κρατική ή Εθνική Βιβλιοθήκη σ' ένα τόπο και ιδιαίτερα ημικατεχόμενο, σαν το δικό μας, που το βαρύνει, πρόσθετα, μια πολυχιλιόχρονη πνευματικά και πολιτιστικά (δημιουργία) συνιστά έργο περίπου ισάξιο κι ισοδύναμο (από πλευράς επιστημονικής υποδομής) με το Κρατικό Πανεπιστήμιο.

Έχουμε για τούτο χρέος επιταχτικό, ιδιαίτερα - ξανατονίζουμε - λαοί και χώρες που αγωνίζονται για την καταξίωση κι ολοκλήρωση της εθνικής τους λευτεριάς, να περιφρουρήσουν σαν "κόρην οφθαλμού" τόσο την πατρογονική πνευματική παρακαταθήκη, όσο και τη σύγχρονη πνευματική διακονία. Γιατί μονάχα έτσι αντλούμε δυνάμεις ηθικές και ψυχικές, για να συνεχίσουμε τον ανηφορικό, το δραματικό αγώνα, που οδηγεί στην κορύφωση του χρέους και μονάχα έτσι παρέχουμε πειστικά κι αδιαμφισβήτητα εχέγγυα της εθνικής ταυτότητας μας.

Ευχαριστώ